

BN

BREZMEJNA NAVKREBERLAZENJA

- *Predstavitev MO PD Onger Trzin*
- *Pregled dogodkov v letu 2013*
- *Zimovanje Ušte*
- *MPT Podljubelj*

BN - Brezmejna navkreberlazenja 2013

BN je knjižica Mladinskega odseka Planinskega društva Onger Trzin, v kateri je zbran kratek pregled aktivnosti MO in njenih članov v letu 2013.

Članke spisali: Srečneži, ki so sedeli v prvi vrsti in so vsebino knjižice doživeli na lastni koži.

Fotografije: Boštjan Kralj, Tomaž Kocman, Emil Pevec, Polona Podbevšek, Jaka Peternel, Miha Pavšek in zagotovo še kdo ...

Zbiranje člankov: Polona Podbevšek

Jezikovni pregled: Polona Podbevšek, Emil Pevec

Oblikoval in uredil: Tomaž Kocman

Knjižica Ongrčkov št. 16

ISSN 2335-2787

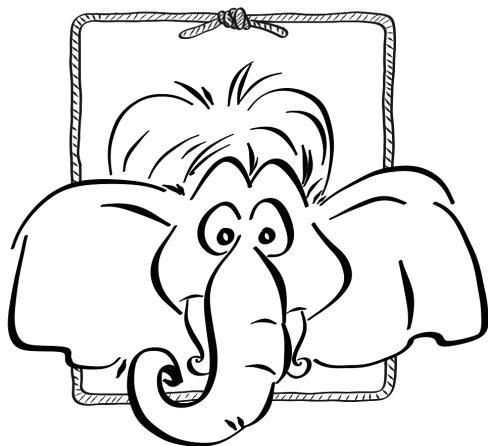
Trzin, september 2014

UVODNA BESEDA NAČELNICE*Polona Podbevšek*

Visoki, nizki, široki, ozki, strmi ali popolnoma položni ... tako kot hribi smo si tudi člani Mladinskega odseka Planinskega društva Onger Trzin različni. Imamo pa vsi "nos" za hribe in tako si lahko v letošnjem biltenu Brezmejna navkreberlazenja preberete, katere aktivnosti in vrhovi so nam najbolj zadišali v letu 2013.

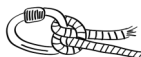
In če vam gredo naše dogodivščine v nos, se nam naslednje leto le pridružite na kateri izmed naših akcij.

Naj vas torej tudi v prihodnjem letu pot čim večkrat pelje za nosom prav v hribe! ☺

MLADINSKI ODESK IMA FACEBOOK

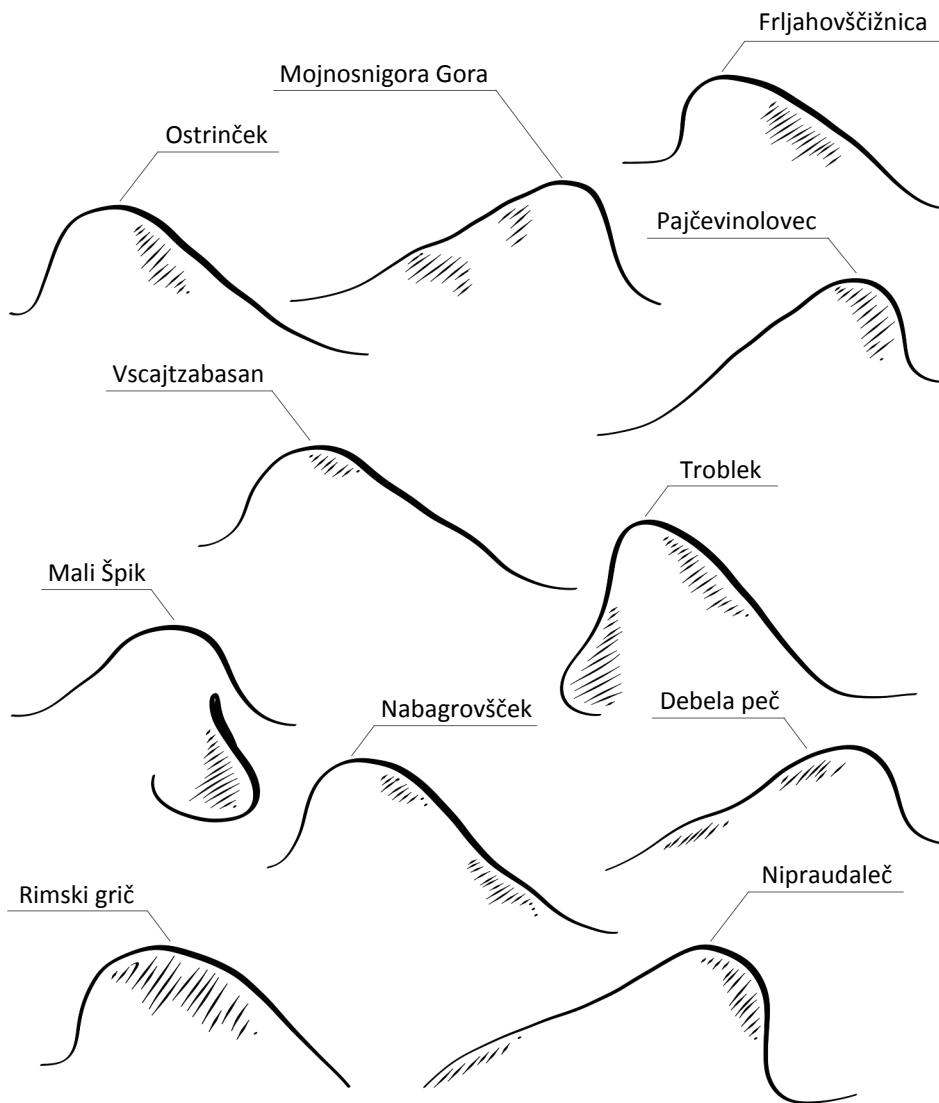
Če ti navkreberlazenje ne diši najbolj in raje kot na vrhove gora zreš v računalniški ekran, nas obišči na naši Facebook strani.

Obljubljamo planinske užitke brez napora, švicanja in izgubljenih kalorij. No ja, pa tudi brez dobre družbe ...

ČE BI BIL MOJ NOS GORA ...

Tokrat se delovno ljudstvo Mladinskega odseka predstavlja z zelo nosatim gorstvom. Uganete, komu pripada posamezna gora?

PS TRZINSKE VEVERICE

Emil Pevec

Uf, skoraj ne morem verjeti. Že 15 let je minilo, odkar so v telovadnici OŠ Trzin postavili športno-plezalno steno. Če je katerega Trzinca pred tem vabila vertikala, jo je pač ucvril v trzinski kamnolom in tam preizkušal svoje plezalske sposobnosti. No, od leta 1999 je bilo vse drugače - plezati se je začelo po umetnih oprimkih.

PD Onger Trzin je svoj Športno-plezalni odsek (ŠPO) ustanovilo leta 2006 in takoj začelo z vodenjem športno-plezalnega krožka (ŠPK). V šol. letu 2013/14 obiskuje krožek 20 otrok. Krožek tudi letos vodi Katja Pirc iz ŠPO Vertikalca (pomagata ji Maruša Rodič in Aljaž Pavšek).

Nekateri od otrok so tekmovali v Zahodni ligi. Žal vsi niso tekmovali na vseh štirih tekmah. (Tekma na balvanih je bila v Radovljici, hitrostna tekma na Jesenicah, ostale dve tekmi, v Žirovnici in Šenčurju, pa sta bili v težavnosti.) Zanimivo je, da je naše društvo zastopalo kar 7 različnih plezalk in plezalec (!). To povečano število sodelujočih je verjetno tudi plod večjega

števila otrok, ki enkrat tedensko obiskujejo športno-plezalni krožek.

V kategoriji "mlajše cicibanke" (nastopilo je 52 tekmovalk) je končno 26. mesto zasedla Minea Gorec, Nina Kralj se je zavihtela na končno 30. mesto, Prija Dolinar pa je na koncu pristala na 45. mestu. V kategoriji "starejše cicibanke" (71 tekmovalk), kjer je vladala nadpovprečna konkurenca je končno 27. mesto dosegla Maksi Pavšek, medtem ko je Aicha Zupančič delila 55. mesto. V kategoriji "mlajše deklice" (46 tekmovalk) je nastopala le Nina Rems, ki je zasedla končno 34. mesto. V kategoriji "mlajši dečki" (35 tekmovalcev) smo imeli edinega tekmovalca. Tim Krašovec je osvojil končno 18. mesto.

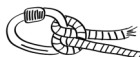

V soboto, 13. 4. 2013, je bilo v športni dvorani Zlato polje v Kranju prvenstvo osnovnih šol v športnem plezanju. Nina Rems se je v kategoriji "Mlajše učenke brez licence" med 65 tekmovalkami uvrstila na 47. mesto, Tim Krašovec pa se je v kategoriji "Mlajši učenci brez licence" med 81 sotekmovalci uvrstil na 34. mesto.

Nekaj mladih plezalcev je pod vodstvom trenerk junija obiskalo tudi naravno plezališče na Vranskem.

Mladim plezalcem čestitamo in jim želimo, da še naprej vztrajajo na začrtani poti.

VZPON MLADIH ČLANOV NA RAŠICO

Staša Matjaž

V soboto, 12. januarja, preden je naše kraje pobelil sneg, smo se odpravili na topel, s soncem obsijan izlet in osvojili vrh Staneta Kosca ali Rašico. Verjetno ste jo že vsi kdaj osvojili z "našega konca", tokrat pa smo se na vrh odpravili kar iz Črnuč.

Čeprav nam jutro ni postreglo z nebom brez oblaka, se je sonce kmalu pokazalo izza oblakov. Tako smo se ustavili na prvem krajšem počitku, kjer smo se nekoliko odžejali in nastavili toplim žarkom. Do vrha nas je ločila še ura hoda, ki je ob prijetnem klepetu in prepevanju bansov minila kot bi mignil.

Na vrhu smo se orientirali s pomočjo zemljevida, določili azimut piramide v industrijski coni Trzin in se razgledali po okolici. Nato smo se povzpeli na razgledni stolp, poimenovali gorovja in okoliške vršace, ki so se kopali v snegu in sončnih žarkih.

V koči smo se okrepčali s slastnimi sendviči in toplim čajem, seveda pa smo srečali tudi mnogo poznanih obrazov, kar je na Rašici popolnoma običajno. ☺

POKLJUŠKI MARATON

Staša Matjaž

Čeprav se je dolina odela v deževno siv soboten dan, se je četverica pogumnih planincev podala na 17. šolski pokljuški maraton.

Na poti proti Pokljuki so bile naše oči uprte proti deževnemu nebu, ko pa smo se od Bleda začeli vzpenjati proti Pokljuki je dežne kapljice zamenjal sprva sneg pomešan z dežjem, nato pa čisto pravi sneg.

Ko smo parkirali naše vozilo, smo se po hitrem postopku preobuli in preoblekli v kombinezone in planinske čevlje in se skupaj z ostalimi v skupini podali proti planini Zajamniki. Ker pa je bil sneg nepopustljiv in zelo, zelo moker, so organizatorji na

izlet skrajšali in zato smo se predčasno vrnili na izhodišče.

Takrat pa se je prava dogodivščina šele pričela, mokremu snegu se je pridružil tudi veter in skupaj sta zaplesala pravi zimski ples.

Avto smo z zasneženega parkirišča morali poriniti kar peš, saj se je vozilo vdalo v usodo in obtičalo v snegu.

Pot proti Bledu pa ni bila nič bolj prijetna. V koloni vozil in

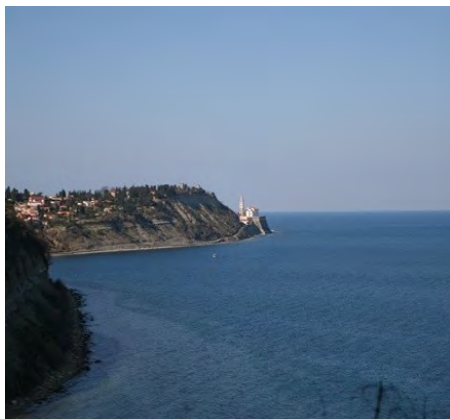
avtobusov smo po polžje napredovali proti cilju in za pot do Bleda porabili celo debelo uro. Tam smo si privoščili počitek in okrepčilo v obliki slastne blejske kremšnite, nato pa hop na avtocesto in proti domu.

IZLET PO PARANZANI

Polona Podbevšek

Marčevsko sončno soboto je večina izkoristila za smučarske podvige, mi pa smo se v želji po pomladi odpeljali na slovensko obalo.

Naš izlet smo ob sončnem vremenu začeli v Strunjanu, nato pa so nas markacije v obliki galebov najprej popeljale do Fiese. Tam je moški del ekipe potreniral met žabic, ki jim je šel prav dobro od rok. Naša naslednja

postaja na poti je bil Piran, kjer se nismo mogli izogniti iskanju zakladkov (Geocaching), saj se jih v Piranu skriva kar nekaj. Poleg tega smo tam lahko opazovali tudi potapljače, ki so se v teh ne pretirano visokih temperaturah pogumno podali v morskovo vodo.

Pot od Pirana do Portoroža je nato hitro minila ob misli, da nas tam čaka sladoled, ki smo si ga več kot zaslužili. Sladki nagradi je sledil le še sprehod po tunelu ozkotirne železnice Paranzane, ki se začne nekaj metrov nad portoroškim avditorijem in nas je pripeljal nazaj do Strunjana. Skupaj smo prehodili slabih 12 kilometrov.

OBČINSKA ČISTILNA AKCIJA

Polona Podbevšek

Kot vsako leto se je naše planinsko društvo tudi letos pridružilo občinski čistilni akciji, tokrat pod imenom »Očistimo Trzin 2013«. Tako smo v soboto, 23. marca, počistili okolico športnega parka in bajerja. Kot že v preteklih letih, smo se tudi tokrat strinjali, da je odvrženih smeti na tem območju vsako leto manj. Kar tako naprej!

BAVŠICA ali KAKO SEM POSTAL VODNIK

Uroš Marolt

Ko sem se pred nekaj leti po prečanju grebena od Svinjaka do Bavškega Grintavca z noninim ponijem spuščal po Bavšici, sem dolino razglasil za najlepšo dolino na svetu. Letos sem tam preživel čudovitih 12 dni na tečaju za vodnika PZS A kategorije.

Kaj vse smo počeli? Vozlali smo, izdelali navpično in vodoravno vravno ograjo v kopnem in na snegu, si naredili improvizirane pasove, spletli nosila in na njih prenašali poškodovanega, se urili v gibanju ob jeklenicah, se orientirali, zabijali in izbijali kline, izdelovali sidrišča, plezali na balvanih v Trenti, se zaustavljali s cepini, (s)hodili v derezah ...

Pa v hribe? Smo šli, seveda. Dan pred turo smo izžrebali skupinice po 5 s pripadajočim inštruktorjem.

Prva pot nas je zanesla prek planine Bale in letos zaspalih in torej še nizkih trav na brezpotni Bavh v Loški steni. Zadnjih 160 metrov smo prepletli z vravno ograjo. Sestopili smo za Stadorjem, kjer nas je osvežila manjša ploha.

Druga tura se je pričela sredi noči. Odpravili smo se na Bavški Grintavec, prek planine Bukovec in sedla Kanja (zelo zahtevna pot, jeklenice). Pot so začinila mnoga in precej obsežna snežišča, prek katerih smo cepljali s cepini. Člani skupinice 'hitri vlakci' smo na vrhu preživelih debelo uro s krasnimi razgledi, preden smo z naslednjima skupinicama sestopili po zahodnem grebenu. Isti dan zvečer so razglasili presenečenje: odhod na bivak na Logje. Kljub živžavu polhov & co. sem spal kot top.

Izpitna tura je potekala iz Kal-Koritnice na Svinjak. Vsi smo prepričali inštruktorje in uspešno opravili tečaj. Najbolj spočiti smo popoldne preživelih ob odbojki in plezanju na plezalnem stolpu.

Deževne ure smo prevedrili ob predavanjih na teme nevarnosti v gorah, oprema in prehrana v gorah, vremenoslovje, zgodovina planinstva, orientacija, družabnost,

prva pomoč, poznavanje in varstvo gorske narave, načrtovanje ture. Za vsako temo smo odpisali kratek test. Vsak je izdelal tudi seminarsko nalogo, ki vključuje pripravo na izpitno turo (podatki o turi, opis poti, skica, prečni prerez, vetrnica, analiza ture).

Večeri so potekali v znamenju družabnih iger in gorniških filmov. Zadnjo noč smo podaljšali ob velikem ognju, na njem smo si spekli večerjo pa tudi zapeli smo.

Sklenem lahko, da smo se naučili oz. obnovili mnogo spretnosti in znanj, ki jih mora obvladati vodnik PZS. Pri tem smo se zabavali in spoznavali, ob slovesu se je zaiskrila tudi kakšna solza.

POHOD NA KRN

Boštjan Kralj

Tik pred začetkom novega šolskega leta smo se trzinski planinci odločili, da po nekaj letih zopet odidemo v Posočje, in sicer kar na sam Krn, ki z višino 2244 metrov kraljuje v istoimenskem pogorju. Kar težko se spravimo v tisti del Slovenije, čeprav je oddaljen od Trzina samo 70 km zračne razdalje, vendar zaradi vijugastih poti do tja potrebuješ za vožnjo debeli dve uri. Zato smo se odpravili na pot že v petek popoldan in prispeli v trdi temi na planino Kuhinja, kjer smo prenočili. Zbudilo nas je lepo jutro in ob pogledu na dolgo pobočje, smo vedeli, da nas bo sonce pošteno grelo in še preden smo si naredili nahrbtnike, smo si privoščili »friko«. Za tiste, ki ne veste kaj je frika: to je kobariška jed iz jajc in sira, ki ti da toliko energije, da bi lahko skoraj poletel. No, nismo ravno poleteli, saj je frika poskrbela, da smo v počasnem tempu hodili po dolgih pobočjih Krna. Vmes je bilo seveda več kot dovolj časa za klepet in občudovanje Soške doline. Po slabih treh urah smo prispeli do Gomiščkovega zavetišča ter po malici še na sam vrh. Navzdol smo jo najprej mahnili do sedla med Batognico in Krnom ter po dolgih pobočjih nazaj na planino Kuhinja.

IZLET V IŠKI VINTGAR

Polona Podbevšek

Novo šolsko leto smo pričeli tudi s planinskim izletom. Tokrat smo se odpravili v Iški Vintgar. Z avtom smo se najprej odpeljali do doma v Iškem Vintgarju, od tam naprej pa so nas nesle naše noge. Reki Iški smo sledili navzgor proti toku vse do sotočja z Zalo, ki smo ga tudi pogumno prečili. Tam smo ob malici občudovali kamnit naravni steber, ki označuje stičišče štirih občin (Cerknica, Brezovica, Velike Lašče in Ig). Že ob poti do sotočja pa smo lahko videli tudi Votli kamen, ki ga je izdolbela Iška. Nazaj smo se vrnili po isti poti ter se spraševali, kako to, da na tako lepi poti ne srečamo kaj več planincev. Kljub temu nismo bili sami – klopov je namreč v Iškem Vintgarju v izobilju.

IZLET PO KRKU

Stiša Matjaž

Že v petek popoldan smo se 4 nadobudni planinci z osebnimi vozili zapeljali do otoka Krk, natančneje do mesta Baška. Tam smo poiskali kamp Mali, postavili šotore, si pripravili okusno večerjo in zatisnili oči do jutra. Zjutraj, ko naj bi se pridružili

tudi drugi udeleženci izleta, nas je čakalo grenko razočaranje, da so prav vsi svojo udeležbo odpovedali. Nekaj časa smo razmišljali, nato pa sklenili, da glede na prisotne udeležence izlet nekoliko spremenimo (v igri je bil plan B). Tako smo se namesto do prelaza Treskavac, po zajtrku zapeljali kar do obale mesta Baška, kjer smo si optali nahrbtnike na rame in se podali še neosvojenim vrhovom naproti. Ko smo tako nekaj časa hodili in se strmo vzpenjali nad bistrim morjem med nizkimi borovci, smo prispeli do prelaza Ljubimer, kjer je res bil mir. Čeprav je bilo vreme oblačno, nas je sonce občasno tudi pozdravilo in pobožalo z jesenskimi sončnimi žarki. Od prelaza naprej se je pot počasi vzpenjala še neosvojenim vrhovom naproti. Med potjo pa smo srečali mnoge živali (bogomoljko, govnača, žabice in ovce) in se posladkali z divjimi figami. Izlet smo zaključili kar na začetku, na obali. In ker je obala znana po tem, da je ob njej tudi morje, smo po napornem izletu malo zaplavali in namočili trudne noge (lahko povemo še, da smo na tokratnem izletu prehodili okoli 20 km in premagali več kot 700 metrov višinske razlike, kar pa le ni tako enostavno).

IZLET NA KUM

Polona Podbevšek

Zbrali smo se že ob 6.30 "pod uro" na železniški postaji v Ljubljani in se z vlakom odpeljali do Zidanega Mosta. Tam nas je čakala najbolj adrenalinska preizkušnja današnjega izleta, saj smo morali Savo prečkati z jekleno "cicko".

Temu je sledil strm vzpon skozi Škratovo dolino, ki je bila še posebej pravljica zaradi manjših slapov ob poti, dodaten dih skrivnostnosti pa so ji dodali še zapuščeni mlini. Poleg tega je naš izlet popestrila tudi skupina lovcev, ki je v dolini že v preži čakala na današnji lov. Potem ko smo si oddahnili, da ne bomo postali njihova malica, smo

si le-to privoščili sami in se nato brez problemov povzpeli na vrh Kuma. Tam smo se najprej pogreli ob toplim čaju, nato pa smo si ogledali še cerkev Sv. Neže in oddajnik, ki stojita na vrhu poleg planinskega doma.

Sestopili smo v Trbovlje skozi Čebulovo dolino. Kontrast med lepoto doline po kateri smo se spuščali in tovarniško resničnostjo Trbovelj nas je žalostno zbudel v oči ob zaključku našega izleta. Čakala nas je le še vožnja z vlakom nazaj proti Ljubljani in nato še z avtom do Trzina. Vse skupaj smo naredili kar 1250 višinskih metrov in prehodili 17 km.

REGIJSKO TEKMOVANJE MLADINA IN GORE

Špela Kralj

Juhu! Končno se nam je na regijskem delu tekmovanja uspelo odrezati dovolj dobro, da se lahko veselimo novega izziva v januarju, ko pride na vrsto državno tekmovanje.

Za to so poskrbeli osmošolci Taja Pezdir, Jan Jovan, Tim Krašovec in Filip Pavšek, ki sestavljajo ekipo Bose koze.

To soboto smo se iz znanega izhodišča za vse trzinske planince – parkirišča pred najboljšim sosedom, odpravili v Gorje, kjer je potekalo tekmovanje Mladina in gore (na kratko MiG) za osrednjo Slovenijo. Med vožnjo je sledilo še zadnje ponavljanje snovi, potem pa smo se že znašli v Gorjah.

Po prijavi ekip in kratkem uvodu, ki so ga pripravili na osnovni šoli se je začelo zares. Ekipe so odšle v razrede, kjer so se s pisanjem testa pomerile v znanju iz Planinske šole.

Sledil je krajši pohod po Gorjah in okolici, med katerim nam je nadzornik v Triglavskem narodnem parku in domačin g. Bergant povedal nekaj več o kraju in nas popeljal po Miklavževi poti. Na tej krajši učni poti smo izvedeli, da so zvonove gorjanskih kovačev naročali iz vse Evrope in da še danes marsikje oznanjajo, koliko je ura.

Po vrnitvi v šolo je sledilo nervozno čakanje na rezultate in nato veliko navdušenje in olajšanje, saj so Bose koze dosegle odlično 6. mesto in si s tem zagotovile udeležbo na državnem tekmovanju.

ZBOR MO NA IGU

Polona Podbevšek

Enkrat na leto se predstavniki mladinskih odsekov zberemo pod okriljem Mladinske komisije Planinske zveze Slovenije, da skupaj predebatiramo ključne novosti na področju dela z mladimi planinci.

Kadar imamo še posebno srečo (kot smo jo imeli letos), nas na Igu pričaka sonce, tako da nam misli nehote uhajajo na kakšno planinsko pot ali kot meni letos - na izlet našega društva z DPM, ki je isti dan potekal po poti Devetih kalov.

V prvem delu našega srečanja smo spoznali različne možnosti zbiranja finančnih sredstev, ki nam lahko pridejo prav pri delu v društvu. Sledil je najbolj svečan del Zbora, tj. podelitev priznanj udeležencem seminarja Mladinski voditelj, ki poteka vsako poletje v Bavšici. Letos je tečaj uspešno zaključil tudi član našega društva, Aljaž Pavšek. Bravo!

V drugem delu se nato vsako leto posvetimo pregledu dela Mladinske komisije ter glasujemo o morebitnih spremembah njenega delovanja. Polni novih idej smo srečanje zaključili z mislijo, da je ob lepem vremenu tudi naše druženje (pa čeprav v učilnici) zelo prijetno.

PO POTI DEVETIH KALOV (tradicionalni skupni izlet PD Onger Trzin in DPM Trzin)

Emil Pevec

PD Onger Trzin in DPM Trzin sta s skupnim izletom ob "Tednu otroka" začela že "daljnega" leta 2001, ko smo se 6. oktobra skupaj odpravili na Slavnik. V naslednjih letih so sledili obiski Lovrenških jezer, Slivnice, Trdinovega vrha ... pa vse do Lisce in Kolovrata.

V letu 2013 smo želeli pripraviti spet zanimiv izlet, ki bi vsem ostal še dolgo v spominu. No, pa so se nabirale ovire - ampak ovire so za to, da jih premagamo. Zato izlet ni bil izveden ravno v "Tednu otroka", pač pa mesec dni kasneje. Pa nikomur ni bilo žal ...

Na Martinovo soboto (16. novembra 2013) se nas je tako kar 58 (30 otrok + 28 odraslih oz. 50 na busu + 8 v avtih) odpravilo proti s soncem obsijani Vipavski dolini. Vmes nas je "prepihalo" v okolici Podnanosa, a kaj bi to ... Za uvod smo se ustavili v Vipavi in si v tamkajšnjem TIC-u ogledali 15-minutni predstavitveni film o Vipavski dolini, nato pa smo si pretegnili noge in si ogledali izvir reke Vipave. Zdi se mi, da vsi

udeleženci niso ravno vedeli, da Vipava premore toliko mostov - kar 25 jih je. Zato Vipavi tudi rečemo slovenske Benetke.

Po tem postanku smo se odpeljali v vas Kobdilj, kjer se je rodil znani arhitekt in urbanist Maks Fabiani. Po obisku njegove rojstne hiše smo se sprehodili po Fabijanovi poti (krožna pešpot med Štanjelom in Kobdiljem) do Štanjela. Prav Maks Fabiani je pustil močan pečat pri prenovi Štanjela, kjer smo si v senci obzidja gradu ogledali Ferrarijev vrt. Nato pa korake usmerili še po ozkih uličicah tega kraškega bisera.

Kasneje smo se zapeljali do Kobjeglave, kjer nam je lokalni turistični vodnik predstavil kratko zgodovino kraja, nato pa smo se končno napotili po "Poti devetih kalov". Skoraj 7 kilometrov dolgo pot so odprli 16. oktobra 2011, na njej pa mimogrede obiščemo devet kotanj, ki imajo nepropustno dno in se v njih nabira deževnica. Ti vodni viri so bili nekoč zelo pomembni pri preživetju kraških vasi. Pot je obenem namenjena spoznavanju in ohranjanju naravne in kulturne dediščine Krasa.

Pozno popoldne smo se okrepčali v eni bližnjih turističnih kmetij, malo pred osmo zvečer pa smo se polni prijetnih vtisov skobacali z avtobusa pred OŠ Trzin.

IZI - OSMIČ!

Emil Pevec

V soboto, 30. novembra 2013, je PD Onger Trzin v prostorih OŠ Trzin pripravilo že osmi seminar "Izmenjava Zanimivih Idej za delo z mladimi planinci" (IZI 2013). Potrudili smo se, da so vsi udeleženci (skoraj trideseterica mentorjev planinskih skupin, vodnikov in ostalih, ki delajo z mladimi planinci) odšli iz Trzina dobre volje in z novimi izkušnjami.

Z nami je svoje bogate izkušnje na področju povezovanja glasbe in gibanja delila mag. Bernarda Rakar, strokovna svetnica na pedagoškem oddelku Akademije za glasbo, ki je poskrbela, da je iz svoje bogate zakladnice znanj in izkušenj predstavila nekaj idej, kako z glasbo popestriti planinske krožke, izlete in tabore. Ker mag. Rakar svoje raziskovalno delo usmerja predvsem na področje Orffove glasbene pedagogike je bilo jasno, da se Orffovim inštrumentom ne bomo izognili. A bili smo deležni še marsičesa drugega - zanimive mešanice glasbe (ki smo jo morali na trenutke izvajati sami) in gibanja.

Ta del seminarja je posnela tudi ekipa RTV Slovenija. Seminar je bil s krajšim prispevkom predstavljen v "Poročilih ob petih" na TV SLO 1.

Potem so predavateljsko taktirko seminarja prevzeli člani domačega PD Onger Trzin.

Nataša Braunsberger je s pomočjo slikovne projekcije na kratko predstavila poletne

počitniške delavnice za otroke, ki so jih organizirali v Narodni galeriji, kjer je zaposlena. Otroci so spoznavali slike naših poznanih krajinskih slikarjev (npr. Karingerja in Pernharta), ki so jih popeljale v svet ljudskih pripovedk in ustnega izročila. Odkrivali so slovensko gorato pokrajino in mesta, katerih skrivnostni nastanek je ljudstvo razložilo s pomočjo pripovedk.

Za pretegovanje nog sta poskrbela Irena Mučibabić in Emil Pevec. Z zemljevidom, namigi in "potepuškim mačkom Pikom" so se mentorji in vodniki podali na orientacijski potep po Trzinu. Vse z namenom, da mačku poiščejo vse izgubljene pike ... (in obenem spoznajo Trzin).

Zadnjo točko seminarja je pripravila Staša Matjaž. Spoznavali smo preprosto tehniko prenosa natisnjene fotografije s papirja na drugo podlago (blago, les, kamen ...) s pomočjo lepilnega traku. Ustvarjalna delavnica je kot nalašč za kakšno deževno popoldne na planinskem taboru ...

Za prigrizek (sendvič, sadje, sok ...) je poskrbel PD Onger Trzin, OŠ Trzin nam je "posodila" prostor. Zahvala Občini Trzin, ki nas je oskrbela z zgibankami in ostalim promocijskim materialom našega kraja – saj so naši gostje res prihajali iz skoraj vse Slovenije (od Sežane do Poljčan in Zreč, od Mojstrane in Bohinja do Senovega ...).

Upajmo, da bomo tudi v prihodnje našli dovolj energije in novih izzivov, da bomo pripravljali seminar, ki pomaga širiti obzorja vsem, ki jih zanima delo z mladimi planinci. In je obenem tudi lepa promocija našega kraja.

Res je dober občutek, ko nekaj brezplačno delimo z drugimi!

NI NEMOGOČIH POTI - AKADEMIJA OB 30-LETNICI PD ONGER TRZIN

Nataša Pavšek, Emil Pevec

"Kdor hoče zares doživeti goro, se mu ne izide tako poceni. Kdor gre v gore, se mora sprijazniti z drugačnim življenjskim slogom. Sanjsko posteljo bo zamenjal z ležiščem na žimnici, klubski stol s spalno vrečo, toplo kopalnico v peni z nekaj prgišči ledene vode iz potoka. Gora terja, da zjutraj večkrat slabe volje zlezeš iz tople spalne vreče in brez velikega navdušenja pomežikneš mrzlim zvezdam, ki še stojijo na nebu. Pusti ti, da pust hodiš čez morenske vzbokline, ki so močno nezanimive in nič kaj vzburljive. Hoče te slišati, kako sopeš, te pusti, da se utruiš, in prav nič je ne briga, če za naslednjo vzpetino vedno čakaš konca – v tvojih čevljih pa cmoka voda. Gora ti za večerno razpoloženje pusti žulje na nogah, ob sončnem vzhodu pa bolečine v mišicah. Terja potu in nič ne da na odlične dezodorante. Oprta ti tvoj dobri stari nahrbtnik, pri katerem mora človek natančno premisliti, kaj bo vtaknil vanj. Njeno vreme je muhasto in ji ni prav nič mar za tvoje želje in načrte."

(Iz uvodnega nagovora ob slavnostni prireditvi: odlomek iz knjige Sporočilo gora leta 2013 umrlega nadškofa iz Innsbrucka Reinholda Stecherja.)

"Gore imam rad." Za marsikaterega planinca je vse zajeto v tem preprostem stavku, ki ga je izrekel veliki gornik, alpinist, ljubitelj narave in poklicni glasbenik Tine Mihelič. Gore so ga do zadnjega klicale v svoj objem, mu izpolnile življenje ter mu pele pesem o večni lepoti. In kar je lepega, je lepo deliti s prijatelji, znanci, enako mislečimi. Društvena kultura nam to omogoča na dolgi rok; s pripadnostjo društvu lahko uresničujemo in delimo svoje vrednote, prepričanja, ideje, soustvarjamo značaj kraja in ga umeščamo v širšo družbeno in družabno življenje. Veliko Trzincev je našlo svojo pot v PD Onger Trzin, ki letos praznuje okroglo obletnico.

Pred tridesetimi leti so društveno pot tlakovali številni "prvopristopniki", ki so spleti dovolj trdne naveze, da so varno pripeljali preko prepek in brvi nove generacije, da te uspešno nadaljujejo vizijo planinske kulture. V trzinskem planinskem društvu je bilo vseskozi v ospredju celostno delo z mladimi, prostovoljstvo, ohranjanje narave, športni duh, samospoštovanje, zaupanje v sočloveka ter odprtost za nove izzive. V družbi veselih, prijaznih ljudi, ki radi v dolini pustijo skrbi, ni nemogočih poti.

To dokazuje s svojim raznovrstnim delom PD Onger Trzin, ki je letos doseglo enega od vrhov na svoji vztrajni poti, in ob tej priložnosti v petek, 22. novembra, v dvorani trzinskega KUD-a pripravilo slavnost, s katero je počastilo okrogli jubilej, obenem pa smo se spomnili tudi 120-letnice organiziranega planinstva na Slovenskem, ki ga letos obeležujemo (zanimivo razstavo smo si lahko ogledali v dvorani po prireditvi).

Miro Eržen, podpredsednik Planinske zveze Slovenije je v zaključnem nagovoru poudaril, da je PD Onger v preteklih letih postorilo veliko, kar je razvidno tudi iz obrazložitev nagrad. Teh res ni manjkalo, kot tudi ne pohval društvu. Pomembna pohvala se skriva v misli predstavnika Občine Trzin Matjaža Erčulja, strokovnega sodelavca za sodelovanje med Občino in društvi, ki je v nagovoru našim planincem povedal, da je – ob nedavni razpravi o tem, ali je društev v našem kraju preveč – lahko dejal le, da je PD Onger zagotovo eno tistih društev, brez katerega v Trzinu enostavno ne moremo.

"Na mladih svet stoji" – lahko bi rekli tudi "Na mladih gorski svet stoji," zato se vzgoja in ljubezen do glasbe ali gora začneta že zelo zgodaj ... Ni naključje, da so nas skozi prireditev popeljali mladi

glasbeniki Glasbene šole Lartko iz Trzina, saj je (kot je zapisal Borut Peršolja v uvodniku pesmarice *Gorniška 1*) "*pesem v gorah vedno prisotna, pa naj gre za žvrgolenje ptičev, tuljenje vetra preko kosmatih grebenov ali pa ko zjutraj, opoldan in zvečer uberemo tisto, ki vlije korajžo, potolaži srce in zabava prisotne. Če kje, je*

pesem doma prav v gorah, je tista, ki v kočē privabi gorniško domačnost, ki daje šklepetanju zob na bivaku umetniško vrednost, ki nas pospremi na začetku in ob koncu. Je tudi preizkuševalec potrpežljivosti, ko v en glas pritegnemo tisti, ki znamo, in tisti, ki se delamo, da znamo."

Pa ne le pesem, mladi planinci iz planinske skupine Bose kože so zaokrožili prireditev z izvirnim skečem "Top OngerShot", strelom v polno, in ne boste verjeli, kakšne rekvizite za boljšo, lažjo in varnejšo hojo v hribe so si izmislili! "Fedrgojzarji", čelada želja,

termo rokavice ... Med njimi je največ navdušenja požel nahrbtnik – "ruzak" brez dna, v katerega so nabasali vso možno uporabno in neuporabno šaro, ga zaprli in glj ga, zlomka, oprtali kot najlažji nahrbtnik na svetu.

Trzinsko planinsko društvo je ravno prav staro, da so nekaterim članom, ki so se izkazali v preteklih letih, izrekli spoštovanje s tem, da so jim podelili planinska odličja in priznanja. Ker jih v društvu kar nekaj časa niso podeljevali, se jih je letos nabralo precej, čemur se ob tako kakovostni dolgoletni aktivnosti društvenih članov nihče ne čudi.

Izmed članov društva, ki so ali pa še vedno aktivno sodelujejo pri delu Mladinskega odseka, so priznanja prejeli:

Diploma PD Onger Trzin: Staša Matjaž, Tina Kralj, Špela Kralj, Jaka Peternel, Matevž Peternel, Aljaž Pavšek, Uroš Marolt.

Bronasti znak PD Onger Trzin: Polona Podbevšek, Nataša Braunsberger, Rezka Zemljak, Miha Pavšek, Simon Kralj.

Srebrni znak PD Onger Trzin: Urša Košir,
Boštjan Kralj, Tomaž Kocman.

Zlati znak PD Onger Trzin: Irena
Mučibabić

Plaketa Tineta Orla: Emil Pevec

Srebrni znak PD Onger Trzin je prejela tudi **Osnovna šola Trzin**, ki nam že vse od ustanovitve društva leta 1983 trdno stoji ob strani. Po letu 1986, ko društveni MO na šoli redno, vsak teden, vodi planinski krožek, smo postali še bolj povezani.

Podeljena priznanja seveda ne zmanjšujejo pomena tistih "mravljic", ki s svojim strokovnim znanjem ali pa čisto običajnim fizičnim delom prinašajo društvu dodano vrednost in na katere se društvo vedno lahko zanese.

*****

Pa si še malo osvežimo spomin na zgodovino društva: PD Onger Trzin je bilo ustanovljeno 10. februarja 1983, čeprav je potrebno povedati, da je društvo organizacijsko zaživelo že leto prej, ko se je zbrala skupina zagnanih trzinskih planincev, ki so ustanovili trzinsko sekcijo PD Janeza Trdina iz Mengša. V tistem času je Trzin, sicer še v okviru domžalske občine, hitro rasel.

Tako je bilo v kraju vse več zahtev po ustanovitvi lastnega planinskega društva. V takrat zelo dejavnem Športnem društvu Trzin je tlela močna želja, da bi ustanovili kar svojo planinsko sekcijo. Hkrati pa so nekateri zagnani trzinski planinci v mengeškem PD zasedali tudi vidne položaje, zato je bilo potrebno misliti na to, da se odcepitev Trzincev iz mengeškega društva izvede postopno, tako da njihov odhod v novo društvo ne bi ogrozil delovanja mengeškega. Našli so salomonsko rešitev in ustanovili sekcijo, ki je bila hkrati sekcija mengeškega PD in sekcija trzinskega ŠD. Vodenje sekcije je prevzel Miro Štebe, alpinistični inštruktor AO Mengeš in član GRS Kamnik, ki je bil takrat tudi podpredsednik PD Janeza Trdina iz Mengša.

Sekcija je takoj zaživela: pripravili so celo vrsto zelo množično obiskanih izletov (člani propagandnega odseka so sami slikali in risali prave umetniške plakate z vabili), ki so bili namenjeni vsem slojem trzinskega prebivalstva, prav posebno pozornost so namenjali družinskim izletom, saj je bilo takrat v Trzinu zelo veliko mladih družin z majhnimi otroki. Da bi društvo kar najbolj približali Trzincem, so pripravljali planinske piknike ob trzinskem bajerju, na katere so vabili tudi nečlane društva.

Organizirali so izlete v neznano, različna družabna srečanja in predavanja in celo sankajska tekmovanja. Skupaj z Mengšani so v Logarski dolini pripravili mladinski planinski tabor, organizirali več predavanj, na tečaje so poslali tudi nekaj kandidatov za planinske vodnike, markaciste in gorske stražarje.

Navdušeni planinci so začeli organizacijske priprave za ustanovitev lastnega društva. Odločili so se, da bodo društvo poimenovali po hribu Onger, ki se dviga med starim in novim delom Trzina, vodja propagandnega odseka Jože Cof pa je izrisal znak društva.

Na ustanovnem zboru društva so se spomnili 90. obletnice organiziranega planinstva na Slovenskem in 70. obletnice trzinskega rojaka, dolgoletnega urednika Planinskega vestnika in enega najvidnejših planinskih delavcev preteklega obdobja, prof. Tineta Orla.

Pred koncem vsakega leta so planinski zanesenjaki izdali svoj društveni koledar, s katerim so seznanjali krajanje z dejavnostjo društva, programi izletov in drugimi koristnimi nasveti. Ker od takratne Občine Domžale denarja praktično niso prejeli, so ga zbirali sami s pobiranjem prostovoljnih prispevkov. Koledarje in

značke, ki so jih raznašali po trzinskih domovih, so bili v veliki meri ročno delo prizadevnih članov.

In kako deluje društvo danes? Razvejana dejavnost se kaže v številnih odsekih: mladinskem, markacijskem, propagandnem, športno-plezalnem, vodniškem in naravovarstvenem. Trzinski planinci vsako leto organizirajo številne aktivnosti: med njimi je gotovo že tradicionalna čistilna akcija, predavanja znanih alpinistov, izleti pa so prilagojeni tako najmlajšim kot tudi zahtevnejšim planincem, ki obiskujejo tuje gore in tudi manj znane kraje. Društvo v ospredje postavlja izobraževanje in delo z mladimi. Vedno osvežene vsebine z veliko zanimivimi podatki pa najdete na spletnih straneh PD Onger Trzin: <http://onger.org/>.

Hoja v gore je veliko več kot le gibanje ljudi, ki so si za cilj svojega pohoda izbrali višave – je način življenja; planinci velikokrat tudi zunaj gorskih poti stremijo k višjim ciljem. Brez njih ni društvenih poti, ki te z brezpotij usmerijo v varno zatočišče tople planinske kočice.

Čeprav časi društveni dejavnosti niso najbolj naklonjeni in bo v prihodnje potrebno iztisliti še več zagnanosti in prostovoljstva, pa verjamejo v boljši jutri. Saj veste, nobena gora ni tako visoka, da ne bi mogli priti na njen vrh, pa tudi

noben grič tako nizek, da ne bi mogli omagati na njem. Naše (gorske) poti ne vodijo vedno naravnost proti vrhu, in tako je tudi v življenju posameznika in društva; včasih moramo namesto bližnjic hoditi po ovinkih, pogosto moramo sestopiti, preden dosežemo višji cilj – da bomo jutri vsi boljši popotniki na svoji gori. Tega se trzinski planinci ne bojijo, saj imajo v rokah močne adute – med njimi je mladostna neugnanost tista prednost, na katero stavijo in ki jim že vrača sadove.

PROFESOR TINE OREL (1913 – 1985)

(zanimivo branje - ne le za starše mladih planincev)

Iz več virov "v kup sestavil" Emil Pevec

Kdo je bil prof. Tine Orel, po katerem se imenuje trzinska knjižnica in po katerem nosi ime najvišje priznanje PD Onger Trzin?

Težko je na kratko predstaviti obširno delo prof. Tineta Orla. Pedagoško delo, prevajanje, urejanje, ... Bil je človek, ki je pustil globoke sledi v slovenskem gorništvu, šolskem izobraževanju, kulturi, turizmu.

Mlada leta prof. Orla

Tine Orel se je rodil 9. februarja 1913 v Trzinu. Oče Janez je bil zidar, po letih dela v rudniku v ZDA pa je bil železničar. Mama Rozalija je vzgajala tri otroke ter skrbela za skromno domačijo v težkih medvojnih in povojnih časih.

Osnovno šolo je končal v Trzinu in Mengšu. Po končani meščanski šoli leta 1923 se je vpisal na Škofijsko klasično gimnazijo, "škofove zavode" v Šentvidu, in jo končal leta 1931 z odličnim uspehom. Na Filozofski fakulteti v Ljubljani je leta 1936 z odličnim uspehom diplomiral iz slovenščine in francoščine. Oddal je dve diplomski nalogi pri dr. Kidriču in dr. Prijatelju – predgovor k Jurčičevim "Rokovnjačem" in "Ritem pri Prešernu". Profesorski izpit je opravil leta 1941 z oceno "povsem odlično".

Prof. Orel kot pedagog

Svojo poklicno pot je začel leta 1938 kot profesor slovenščine na celjski gimnaziji. Njegovo pedagoško delo je prekinila vojna, tako je kot begunec živel v Ljubljani do

konca leta 1945, ko se je kot profesor ponovno vrnil na celjsko gimnazijo. Leta 1949 je postal njen ravnatelj in to delo opravljal do leta 1963, ko se je z družino preselil v Ljubljano (v Celje se je vrnil leta 1982).

Vseh nadaljnjih 40 let aktivne dobe je posvetil najbolj plemenitemu delu – vzgoji mladine, njegovo vodilo je bilo "ne kar veleva mi stan – kar zmorem to sem storiti dolžan".

Prof. Orel je bil človek velike širine duha, ki se je dobro zavedal, kako pomembno obdobje v razvoju mladega človeka je čas odraščanja. Zavzemal se je za to, da imajo dijaki na šoli čim več možnosti, da so vsestransko dejavni na različnih področjih in sledijo svojim idealom pri športu in v kulturi. Njegova vizija pedagoškega dela je temeljila v odnosu do kulturne dediščine, zlasti materinščine, ki je ključni most do vseh drugih veščin in znanja.

Prof. Tine Orel in planinstvo

Ob vsem svojem delu je vedno našel čas za potepe po gorah, ki jih je vzljubil že kot otrok. Nič čudnega, saj ga je pogled na sever od domače hiše tako prevzel, da je že dvanajstleten začel zahajati v Grintovce v času, ko je bila že sama pot do vznožja podvig. Večinoma je šel kar peš, včasih pa tudi s kolesom, ki si ga je pozneje kupil oče in mu ga kdaj pa kdaj posodil. Leta 1932 se je vključil v Slovensko planinsko društvo (SPD). Gore so ga tako pritegnile, da se je začel ukvarjati tudi s plezanjem.

V Celju se je takoj vključil v planinsko društvo, postal odbornik in že leta 1946 tudi predsednik društva, kar je ostal vse do svojega odhoda v Ljubljano leta 1963. V času njegovega predsednikovanja so Celjani na novo zgradili dom v Logarski dolini,

Frischaufov dom na Okrešlju, Mozirsko kočo, obnovili so Kočo na Loki pod Raduho in Kocbekov dom na Korošici in odprli kočo na Gori Oljki. Ni bil le odličen organizator, temveč je pri raznih obnovitvenih delovnih akcijah v planinskih postojankah tudi sam znal izdatno prijeti za kramp in lopato. V letih od 1947 do 1960 je bil tudi član Gorske reševalne službe v Celju. Bil je tudi član Glavnega odbora PZS (1945 - 1983).

Zakaj prav planinstvo, alpinizem, gore, narava? Na takšna vprašanja je odgovarjal na različne načine, vendar vedno z osrednjo mislijo in sporočilom: "Zato, ker gora krepi, odkriva v človeku tisto, kar je v njem najognjevitjega, s tem odkriva človekovo vrednost, njegove meje ter najpristnejše povezuje človeka z naravo. Gore imamo radi zaradi tistega, kar terjajo od nas."

30 let urednik Planinskega vestnika

Z njegovo ljubeznijo do gora in pisane besede pa je povezano urejanje Planinskega vestnika (krajše: PV). Bil je četrti urednik PV in ga urejal celih 30 let (1950 - 1980), do konca leta 1982 je bil tehnični urednik revije, do konca leta 1983 pa član uredniškega odbora. Prof. Orel je bil znan po tem, da je k pisanju zelo spodbujal mlade, neuveljavljene pisce. Dopisnikom je osebno odgovarjal. S svojo široko razgledanostjo, tenkočutno jezikovno kulturo, človeško odprtostjo, odlično izobrazbo, vztrajnostjo in neko svojevrstno vizijo, ki se je najbolj opirala na instinkt, je tako dodal PV nove, moderne razsežnosti, tako da ga v povojnem času ni samo rehabilitiral (Planinskemu vestniku so namreč najbolj zagnani "revolucionarji" očitali, da je izhajal tudi med vojno kljub zapovedanemu "kulturnemu molku" in so se ga trudili ukiniti.), temveč posodobil na najbolj eminenten način. Uvedel je mnoge nove rubrike (Razgled po svetu, Alpinistične novice, Varstvo narave, ...). Kot urednik je bil

pri tem svojem delu z vsem srcem. Tone Škarja je o tem zapisal: "Preprosto, živel je za Planinski vestnik, pa ne zaradi vestnika samega, temveč za njegovo poslanstvo, "za narodov blagor", če to pogosto zlorabljeno reklo mislim skrajno resno. Vse to, gore, ljudje, ki plezajo nanje, ki pišejo o tem v Planinski vestnik, vestnik sam, bralci, vse to je bilo zanj ena sama ljubezen."

Prvi častni član PD Onger Trzin

Bil je prvi častni član PD Onger Trzin. Ta naziv smo trzinski planinci svojemu rojaku podelili na občnem zboru 6. 2. 1984. Z veseljem je sprejemal novice o mladem planinskem društvu iz njegovega rodnega kraja.

Prof. Tine Orel je umrl 3. junija 1985 na Velem Lošinju. S soprogo se je podal na dopust. Utrujen je užival popoldanski počitek, morda ga je zamikal krajši sprehod ob obali. Napotil se je po stezi, ki je vodila ob morju. Vedno bolj se je oddaljeval, morda ni več mogel prav ocenjevati smeri, oddaljenosti, časa, taval je, zataval, morda utrujen legel v travo, da bi si nekoliko odpočil, ali pa je - kdo ve - le želel zleknjen v travi uživati v toplem pomladanskem soncu. Zaspal je in zaspal za vedno.

"Orlova soba" v Trzinu

Da bi trzinskim krajanom in ostalim planincem lahko na enem prostoru predstavili tako pomembno osebnost, smo v PD Onger Trzin več let razmišljali, da bi v društvenih prostorih v

Trzinu uredili "Orlovo sobo". Ob deseti obletnici društva in ob 80-letnici Orlovega rojstva je njegova hči Tanja Orel - Šturm predala del očetove zapuščine PD Onger Trzin, ki je v svoji društveni hišici uredilo "Orlovo sobo". Tam so bile med leti 1993 in 2013 razstavljene fotografije, odlikovanja, nekaj osebnih dokumentov ... Po dvajsetih letih smo se leta 2013 ob 100-letnici rojstva prof. Orla odločili, da eksponate prestavimo v bolj primerne prostore (beri: manj vlažne) - v Jefačnikovo domačijo v Trzinu.

Na prof. Tineta Orla pa nas seveda spominja tudi trzinska knjižnica, ki nosi njegovo ime (pobudo za poimenovanje je dala PD Onger Trzin). V knjižnici nas pozdravlja tudi njegov portret.

**Povezava do spletnih strani
z vsebino o Tinetu Orlu:**

Tine Orel:

<http://www.tineorel.si/>

Planinsko društvo Onger Trzin:

<http://www.onger.org/?mode=vsebina&id=47>

ALI VEŠ?

Izjemno delo in življenjski dosežki prof. Tineta Orla so že od nekdaj inspiracija tudi za mlade planince. Zato smo se tudi odločili, da ravno njemu v čast upodobimo orlička tudi v znaku Mladinskega odseka PD Onger Trzin.

ВЗМНОГА

PRVI DAN ZIMOVANJA

Staša Matjaž

Na Prešernov dan, ko otroci niso imeli pouka, se je 17 mladih planincev podalo na drugo zimovanje, ki ga je organiziral Mladinski odsek Planinskega društva Onger Trzin.

Tokrat smo se potepali po gričkih Posavskega hribovja, natančneje po grebenu nad Moravčami, ki poteka med Kamnico in Vačami. Na sredini grebena stoji na Uštah (658 m) še čisto nov planinski dom PD Moravče, ki je gostil tudi naše mlade planince.

Ker je bilo zimovanje kratko (trajalo je od petka do nedelje), smo se dela lotili skrajno resno in se z otroci dobili v petek zjutraj kar na izhodišču pod Sv. Miklavžem.

Ko smo se poslovili od staršev, smo se podali kar trem vrhom naproti. Do vrha Sv. Miklavža

ni bilo daleč in smo ga tako osvojili že v prvih minutah hoje. Naredili smo majhen krog okoli cerkvice, nato pa se spustili nazaj proti izhodišču, saj je bilo ravno tam dovolj ravnine za nekaj spoznavnih iger.

Kmalu smo ugotovili, da sneg za hribolazenje ni prevelika ovira, zato smo se drug za drugim podali na nekoliko odmaknjen vrh Cicelj, od njega pa še do Murovice. Med potjo smo v jasnem vremenu lahko opazovali, kako se v snegu kopajo vrhovi Kamniško-Savinjskih Alp in nekoliko oddaljenih

Julijskih Alp. Na cilju smo se nekoliko okrepčali, se vrnili do izhodišča pod Sv. Miklavžem in nato naprej ob cesti še do planinskega doma na Uštah.

Ker pa se je dan šele dobro začel, smo se po kosilu odpravili na zasnežene površine ob koči, kjer sta nam Matevž in Jaka skozi poučno delavnico predstavila

uporabo krpelj, derez, cepina, lavinske lopate in ostale zimske tehnične opreme.

Ko pa se je dan prevesil v noč, sta nam Karin in Sara pripravili ustvarjalno delavnico, na kateri smo se seznanili z japonsko umetnostjo zgibanja papirja ali origamiji.

Po okusni večerji smo se pomerili še v zabavnem večeru »teorija in praksa«, kjer so se morali otroci izkazati v svojem planinskem znanju ter nekaterih drugih zabavnih veščinah.

Na koncu dneva smo nekaj minutk namenili tudi našemu 'sponzorju' Francetu Prešernu, a tokrat v malo bolj moderni priredbi.

Nato pa smo po ogledu risanke zatisnili oči do jutranjih ur.

POHOD PROTI CICLJU in MUROVICI

Nastja Pavlišič

Pohod smo začeli ob 9.30 na parkirišču pod Sv. Miklavžem. Hodili smo približno 3 minute do našega prvega vrha. Šli smo okoli cerkvice in se po drugi poti napotili proti Ciclju. Na poti smo imeli par postankov in veliko padcev. Poleg tega je z dreves padal sneg. Približno pol ure smo hodili do Ciclja.

Tam gori smo imeli počitek za nekaj časa, nato pa smo se napotili naprej do Murovice. Tja smo hodili dalj časa. Približno 1 uro. Do vrha smo prišli večinoma mokri. Na vrhu smo imeli malico (pašteta, tuna, sir) in počitek. Vsi smo zmrzovali, saj je bila temperatura pod nič. Ko smo vsi pojedli in smo vse pospravili, smo se po isti poti namenili do naše kočice.

Od parkirišča do Murovice smo hodili vsaj 2 uri in pol po snegu. Na poti nazaj smo postali še bolj mokri in še bolj utrujeni. Med potjo smo imeli par manjših postankov. Vsi smo bili srečni, ko smo zagledali parkirišče, iz katerega smo začeli. Tam smo odložili nahrbtnike v avto in šli naprej.

Do kočice smo večinoma hodili po cesti, zadnji del pa po snegu. Ko smo prišli do kočice, so nas tam že čakali Staša, Polona in Jaka. Naša prtljaga in nahrbtniki so že bili na hodniku pred sobami. Nekaj časa smo imeli, da si vse razpakiramo, saj nas je Rezka že čakala s kosilom.

DRUGI DAN NA UŠTAH

Staša Matjaž

Zbudili smo se v sivo jutro, ki nam je zakrilo razglede prejšnjega dne. Kljub temu smo se toplo oblekli in se podali na naš drugi izlet do samega geometričnega središča Slovenije.

Vendar planinci ne bi bili planinci, če ne bi na poti do Geossa zavili še na kakšen vrh. Tokrat smo osvojili Slivno ali Pivkelj, kot mu pravijo domačini. Na vrhu smo pozvonili zvonček sreče, nato pa se hitro odpravili proti cilju, saj nam je Polona že zjutraj obljubila, da nas tam čaka prav posebno presenečenje.

In kot se za pustno soboto spodobi, nas je na Geossu pričakal Simon s slastnimi krofi! Revčka smo seveda hitro razbremenili neznosne teže, nato pa za nekaj minutk prisluhnili tišini ...

Ko smo si povrnili moč, smo se odpravili nazaj proti koči, da pa nam med potjo ni bilo dolgčas, so skrbeli bližnji kupi snega, ki so kdaj pa kdaj odfrčali tudi po zraku.

Ko se je sivo jutro prelevilo v sneženo popoldne, nas je obiskal gorski reševalec z GRS Kamnik, Aleš Hočevar, ki nam je v dobri uri nazorno predstavil njihovo delo, nekaj tehnične opreme in predavanje obarval z dobro mero osebnih izkušenj.

Po predavanju smo zavihali rokave in iz testa, ki ga je za nas pripravil Tomaž, ustvarili hrustljave piškotke različnih oblik in velikosti, ki smo jih spekli za naše starše.

Proti večeru pa se je med nas prav počasi prikradel pust, najprej nam je obarval noske, nato pa smo se čisto vsi prelevili v maškare in odrajali v noč.

VSEGA JE ENKRAT KONEC

Staša Matjaž

Nedeljsko jutro je bilo nekoliko megleno, vendar se je po zajtrku zbudilo tudi sonce, ki je razkadilo meglo in nam tako polepšalo »Snežne igre brez meja«, ki so jih za nas pripravili Jaka, Matevž, Aljaž, Sara in Karin.

Otroci so se razdelili v 4 ekipe in se med seboj pomerili v iskanju »zaklada« pod snegom z lavinsko sondo in lavinsko žolno, snežnem teku in skokih v daljino, vrečkanju z vleko in še mnogih snežnih igrah.

Ker smo imeli pred kosilom še nekaj prostega časa, smo si ga krajšali z izdelavo igluja, kepanjem, vrečkanjem in ostalimi snežnimi užitki.

Po kosilu pa smo pričakali naše starše, skupaj pohrustali spečene piškote in se odžejali s toplim čajem ter jim ob ogledu fotografij pokazali, kaj vse smo na zimovanju zanimivega počeli.

TABORNO V ČASOPIS

**27. MLADINSKI PLANINSKI TABOR
MLADINSKEGA ODSEKA PD ONGER TRZIN**

TRŽIŠKI MUZEJ

Katarina Kern

Prišli smo v muzej. Tam smo si ogledali nekaj zanimivosti. Nekaj o čevljih. Ugotovili smo, kako se dela čevlje. Razlagali so nam o kožah od živali in o kolovratih. Ogledali smo si tudi nekaj slik in stara kolesa za na vozove. Tam smo se zelo zabavali. Tudi smejali smo se.

Zgornji članek so žal zadnje besede mlade gospodične Kern, ki jih je navdušeno spisala še na avtobusu proti Podljubelju. Takoj po sestopu iz avtobusa pa je žalostno končala v goltancu podljubeljskega zmaja, ki je prav takrat skočil iz bližnje skale.

KAMENČKANJE

Da bi naši skriti prijatelji lažje našli naše šotore, smo jih označili s pisanimi kamenčki ... prva delavnica!

SPOZNAVANJE ...

France Podljubeljski

Jst sm France, s Podlubela doma. Kwa majo tlahe za ene obnge res ne vem. Uzačetk jim ena bjonda razlaga nek red. Pa kašn! Prvič: Vodja ima vedno prav. Drugič: Če vodja nima prav, velja prvo pravil. Pr svet Ani, sj to je huj kt pa med vojno!

Pol so se pa šli ene spoznaune igre. Tega res ne raumem! So vedl na ker travnk morjo pridt, sam s kom se dobijo pa ne. No, nj se kr spoznavajo. Če bodo kkšne neumnost tlahe se jim bom pa še jz predstavu!

STARI LJUBELJ

Jaka Jaki

V nedeljo smo šli na stari Ljubelj. Nadmorska višina je bila 1369m. Pot je bila vijugasta. Na vrhu je bilo megleno. Hodili smo šest ur. Videl sem obmejno markacijo, močerada in kamniti piramidi.

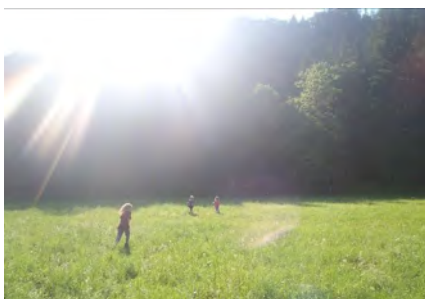

ORIENTACIJSKA PUSTOLOVŠČINA

Karla Juno Kociolek

Am Sonntag waren wir bei der Orientation. Der 1. Punkt war hinter einem kleinen Fels. Der 2. Punkt war im Wald. Der 3. Punkt war ganz in der Nähe vom unseren Camp. 4. Punkt war am Anfang vom Wald. Der 5. Punkt war versteckt. Der 6. Punkt war auf einem Feld, danach sind wir schon wieder nach unserem Camp gegangen.

IZ GOJZARJEVE PERSPEKTIVE

»Pa je le prišel dan počitka zame!« sem si mislil zjutraj, pa le ni bilo tako. Spet je bilo potrebno v akcijo. In ko sem že mislil, da me čaka le kratek sprehodek, se pod mojim podplatom pojavi balvan. Pa se tu nisem mogel ustaviti, kar gnalo me je višje in višje, vse dokler mi ni spodrsnilo in sem čudežno obvisel nekje v zraku. Pri metanju frizbija sem malo počil v gosti travi, a v meditacijskem kotičku nisem uspel ostati pri miru in sem raje skakal po gozdu in brcal storže. Še dobro, da je bila na koncu hoja po vrvi; za nekatere bosonog izziv, zame zasluženi počitek!

FUZZBAL

Jan Jovan

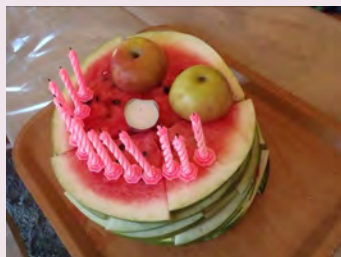
Nogomet smo igrali v torek na igrišču, ki je pet metrov od tabora. Igrali smo ga eno uro in pol. Bilo je dobro, ker je bilo zabavno in ker sem dal veliko golov. Bilo je tudi nekaj prekrškov in zgrešenih strelav. Vsi smo se zelo zabavali.

IZDELAVA VETRNIC

Sara je za nas pripravila vrsto zanimivih ustvarjalnih delavnic, med drugim tudi izdelavo vetrnic. Ali ne izgleda super?!

SREČA V NESREČI

Sreča: Če imaš rojstni dan na taboru, dobiš tako super lubeničino torto.

Nesreča: Okoli tebe je veliko lačnih ust.

KIPING

Tim Jovan

Kiping je bil eden od zabavnih večerov. Vsi so morali sodelovati. Najprej smo se razporedili v pare. V igri so bile tri teme: živali, čustva in situacije. Igra je potekala tako, da je vsak par izvlekel en listek, v prvem krogu živali, v drugem čustva in v tretjem situacije. S parom si moral pokazati, kar je bilo na listku. Moral si biti kot kipec. Zmagala sva jaz in Nejc.

BEGUNJŠČICA

Maša Cerar Šimenc

V torek, 23.7., smo se starejši odpravili na Begunjščico. Budili so nas ob pol šestih in nas ob pol sedmih z avti odpeljali na izhodiščno točko. Pot smo začeli z mlajšo skupino skupaj. Pot se je počasi dvigala in bila zanimiva, saj smo šli vmes čez Bornove tunele. Prvi večji postanek smo imeli po eni uri hoje na koči na Prevali. Tam smo počivali kar nekaj časa in po postanku je starejša skupina

nadaljevala pot na Begunjščico. Začetek poti je vijugal po gozdu. Ko se je pot nadaljevala ven iz gozda, je na srečo oblak zakril sonce tako, da je bila pot veliko bolj prijetna. Ko smo nadaljevali pot po travnati vzpetini in ko smo že mislili, da smo na vrhu, smo videli, da je treba še čez en hrib in to presenečenje smo doživeli kar

trikrat. Na vrhu smo imeli malico. Pot dol smo nadaljevali na drugo stran proti Domu na Zelenici. Vendar smo se vmes odločili, da prečimo čez melišče. Bilo je zelo zabavno, le kamenje je bilo preveliko. Na Domu na Zelenici smo imeli počitek in Miha nam je pokazal vremensko postajo. In nato smo se počasi spustili proti avtomobilom. Celotna pot mi je bila všeč, saj smo hodili krasno in nismo šli dvakrat po isti poti.

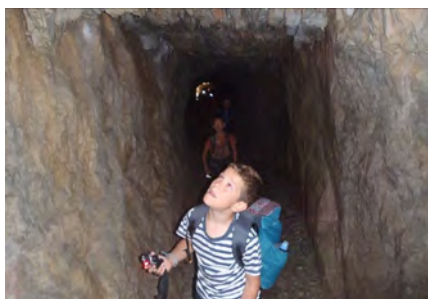

POPOTOVANJE MLAJŠE SKUPINE

Polona Podbevšek

Ker začetek zgodbe že poznate, naj mlajša skupina pove, da smo imeli na Prevali še nekoliko daljši postanek kot starejša skupina, saj se nam ni prav nikamor mudilo. Ko smo se dobro najedli pa smo se vseeno odločili, da je čas, da gremo naprej. Pot smo nadaljevali po grebenu v smeri proti Dobrči. Ker je bila pot na nekaterih delih precej ozka, smo morali biti pozorni, kako hodimo. Ko pa smo zapustili markirano pot in zavili na širšo pot, ki je vodila do našega tabora, smo se lahko razživeali. Takrat smo prisluhnili zgodbicam, ki jih je Matevž stresal iz rokava, in v njih zasledovali gusarje in iskali zaklade ter prišli kot bi mignil nazaj do tabora.

LETI, LETI, LETI KRAVA 😊

Brin Tomc

Neko popoldne po kosilu je Matevž pozvonil na zvonec. Rekel je, da bomo delali aviončke. Zbrali smo se na verandi. Bilo nas je pet. Jaz, Tomaž, Matevž, Filip in Sebastijan. Vsak je naredil drugačen avionček. Potem pa sploh nismo tekmovali. Imeli smo se lepo.

IGRE BREZ MEJA

Po napetih igrah smo živahno publiko povprašali kaj menijo o tokratnih igrah:

»Zmaaaaagaaal smoooo!«

- Joža Podgrajski

»Podljubelj! Podljubelj!«

- Mihec Podljubeljski (od Franceta sin)

TABOR SO NAPADLE POŠASTI

K sreči le v obliki ustvarjalne delavnice, ki jo je za nas pripravila Irena Mučibabić.

REMI

Valentin Marolt

Nekega dne na taboru smo imeli kvartopirski turnir. Igrali smo tarok, remi in enko. Jaz sem bil pri remiju. Igrali smo jaz (Valentin), Nejc, Sara in Tim. Igrali smo deset iger na točke.

Med njimi ni bilo handa (zmage iz roke). Pisali smo od 0 do 100 točk. Vmes je Nejc odstopil. Vsi ostali razen mene so pisali plus 100. Jaz sem zmagal s +42 točkami.

PET MINUT DO SLAVE

Maksi Pavšek

Letos na planinskem taboru je potekalo tekmovanje »Pet minut do slave« - talenti. Lahko si za pet minut zažarel na slavnem odru. Tekmovali smo: Brin s kitaro, Tim in Nejc s predstavo, Lina in Maksi gimnastičarki in Filip veliki rigač in zdravnik s čudežnimi pogledi. Tekmovanje je bilo zelo zabavno, a na koncu zmaga samo ena točka, ki je najbolj zažarela za pet minut. Letos sta to bila Timi in Nejc s svojo zabavno in smešno predstavo. Za nagrado pa sta dobila meter, da si lahko izmerita svoje slavje. Vse skupaj se je končalo, ko je bilo končno konec tekmovanja.

INTERVJU Z NEJCEM GERKŠIČEM, ZMAGOVALCEM 5 MINUT DO SLAVE

Zakaj si se prijavil?

Ja, jaz sem hotel pokazati, da imam talent in da ga vsi vidijo. Potem sem se prijavil. In potem sem iskal par, da bi z njim sestavil točko. Izbral sem Timija.

Torej si imel točko že pripravljeno?

Ne. Najprej sem mislil peti, potem pa sem se odločil, da v paru ne bi šlo najbolje. Da ne bi bilo dileme, sem si izmislil komedijo.

Kako je občinstvo sprejelo tvojo točko?

Mislim, da kar takoj. So kar močno zaploskali.

Kako pa si se počutil kot zmagovalec?

Kar vrede. Zmaga mi nekaj pomeni. Mislim, da sva s Timom dobro opravila. Vsega je bilo zelo hitro konec, treme nisem imel, mislim, da je bil nastop kar uspešen.

ZELENICA in KOŠUTICA

Tomaž Kocman

Budilka nas je tokrat vrgla pokonci že zelo zgodaj. Navdušeno skočimo iz šotorov, potem pa obstanemo, ko zagledamo oblačno nebo. Še bolj smo zaskrbljeni, ko vremenska napoved napove dež.

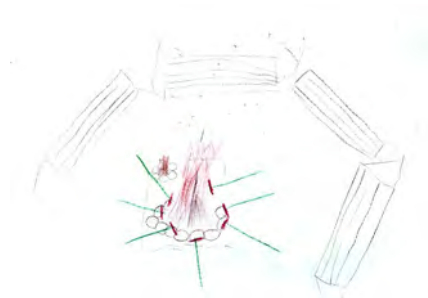
Mlajše noge se tako odpravijo na krajšo Zelenico. Kljub kratkim nogam je bila skupinica hitro pri koči. Lačna pa tako zelo, da je kljub vsemu takoj pohrustala vso malico in še odlični jabolčni zavitek (Konji so le za las ušli žalostni usodi).

Starejša skupina se je pogumno odpravila proti prvotnemu cilju - Košutici in prav tako brez težav dosegla svoj cilj. In dežni oblaki? Ti so se kmalu po našem odhodu pretopili v sončen dan, ki nas je spremljal vso pot.

Ogenj s hrenovkami ...

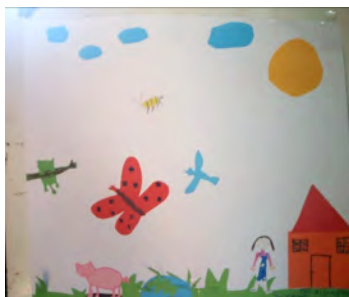
... in ogenj brez njih.

DELAVNICE PRI SARI

Tija Cerar Šimenc

Delavnica je bila v četrtek. Pri Sari smo lahko delali vse, jaz pa sem naredila kokoško. Potem sem se spomnila, da bi lahko delali kmetijo. Potem je prišla še Lina. Začeli smo delati kmetijo. Kar naenkrat je Lina šla, ker se ji ni dalo več delati kmetije. Potem sva ostali samo midve s Piko. Končno sva naredili kmetijo. Potem sva jo dali Rezki, ona pa je kmetijo obesila na hladilnik.

PASTI ZA ŽUŽELKE

Z Uroševu pomočjo smo pripravili pasti za žuželke ter jih precej tudi ujeli. A za večerjo so k sreči že bile kupljene hrenovke!

UŽITNE RASTLINE

Pika Pezdir

Uroš nam je povedal, katere rastline lahko jemo. Najbolj sta mi bili všeč zajčja deteljica in nekaj, kar raste iz melišča. Tudi čebulice so bile dobre.

Razlika med navadno deteljico in zajčjo je velika. Zajčja deteljica je kislja, navadna je pa navadna ter ima drugačne liste. Koprive pa nisem poskusila, ker me je opekla. Iso je opekla po jeziku. Naslednjič jo bom mogoče poskusila. Ampak mogoče. Po vsej verjetnosti ne. No, ne vem. Saj je vseeno. Bilo mi je všeč!

LOV ZA SKRITIM ZAKLADOM

Maksi Pavšek

Na planinskem taboru smo imeli tudi lov za skritim zakladom. Imeli smo sedem postaj. Pri prvi postaji je bil Sandi. Pri njem smo dobili za nalogo vozle. Pri drugi postaji je bil Aljaž rudar, pri katerem smo morali tehtati rudo in računati. Pri tretji postaji pri Jaku smo morali ločiti zrna za njegovega petelinčka. Pri četrti postaji je bila Polona strašna čarovnica. Pri njej smo morali povedati, kdo vse se v pravljici gnete na metli in podobno. Potem pri peti postaji, kjer je bila Staša petelinček, smo morali ugotoviti na različne načine, kateri jajci sta že skuhani in kateri nista. Pri šesti postaji pa je strašil Matevž zmaj, ki je od nas hotel vedeti, v katero smer je Korošica. Pri zadnji postaji pa je bil kovač Uroš, ki je hotel od nas, da mečemo kopita čim bolj natančno okoli kladiva. Tako se je vse zaključilo, ko so vse skupine prišle spet v tabor. A, na koncu zmagala je ena skupina. To je bila zadnja, peta, skupina. Za nagrado smo dobili frutabele.

Lov za skritim zakladom (Kajetan Kelnarič)

GRS – REŠEVANJE S PSI

Sinja Štebe

Obiskali so nas reševalni psi. Naučili smo se, da psi zelo dobro vohajo. Skrili smo se za šotore in pes nas je poiskal. Videli smo tudi, kako psi ubogajo.

Popoldne smo imeli še raznovrstne delavnice. Od ustvarjalnih, ladjedelniških pa do poučne delavnice o vozlih in prvi pomoči. Zvečer pa nam je Sandi zavrtil še svoj film iz enega od potepanj po Himalaji.

ROL-D-DAJS

Brin Tomc

Nek večer je bil za zabavni večer Rol-d-dajs. To je bil neke vrste Activity. Sara je izvlekla različne kamne. Rdeč kamen je pomenil govorjenje, moder je pomenil pantomimo, roza kamenček pa je pomenil risanje. Bile so štiri skupine. Za vsako skupino je bila klopca. Mi smo bili četrta skupina. Druga skupina je bila prva. Peta in prva skupina sta bili drugi. Mi pa smo bili četrti. Imeli smo se zelo lepo.

POPOTOVANJE NA KOROŠICO

Tomaž Kocman

Če smo se v četrtek Korošice ustrašili, zaradi deževnih oblakov, smo se tokrat podali nanjo brez oblaka na nebu. S pomočjo zgodnje jutranje ure pa smo brez problema ušli poletni vročini. Pot nas je vodila počasi, ovinek za ovinkom po gozdnati strmini. A ker je bila to naša zadnja tura na tem taboru, si lahko mislite, da smo bili že polni kondicije in nam takle hribček ni predstavljal prav nobenega problema. Kot bi mignil smo bili na planini, kjer smo se pri koči odpočili in spraznili naše nahrbtnike (beri: malica). Koča ima mogoče lep razgled na okoliške vršace, nima pa razgleda na krave (zgolj posredujem pripombo iz vrste za menoj). Iz idilične planine nas je pregnalo vroče sonce, ki je začelo že prav pošteno greti, mi pa smo se raje po planinski poti skrili nazaj v senčnati gozd in se odpravili nazaj proti našemu taboru.

Na taboru se naučimo marsikaj uporabnega. (Matic Lavtar)

VELIKI VRH

Taja Pezdir

V soboto, 27.7., smo se odpravili na Veliki vrh. Zbudili smo se ob 5.30 in se pripravili na turo. Hoditi smo začeli ob sedmih. Hodili smo proti planini Korošica. Ko smo prispeli na Korošico, smo imeli krajši postanek, kjer smo jedli piškote. Pod steno, kjer smo imeli le še eno uro do vrha, smo si nadeli pasove in čelade ter se povzpeli na steno. Plezanje ni bilo utrudljivo in kmalu smo stali na vrhu. Imeli smo lep razgled na bližnje vrhove. Na vrhu je bilo ogromno kavk, ki so se kavsljale za hrano. Pot navzdol je bila težka, saj sem imela veliko žuljev in so me boleli prsti na nogi. Po eni uri hoje smo se ustavili na Domu pri Kofcah. Tam smo jedli odlične štruklje. Pot do tabora pa se je vlekla. Hodili smo po soncu in nekaj časa tudi po asfaltu. Ko smo prišli v tabor, smo bili utrujeni in zelo veseli, da je konec.

VRT in ŽIVALSKA OBRT

Polona Podbevšek

Poslednji večer na taboru je že tradicionalno rezerviran za planinski krst, torej uraden sprejem vseh »prvič taborečih« v planinsko družino. Letos

je moralo na to težko preizkušnjo kar 8 mladih planincev in še 2 vodnika nekoliko starejšega letnika 😊. Kljub temačnemu vzdušju so se Isa, Meta, Lina, Jaka, Nina, Sinja, Kajetan in Karla pogumno podali pred sodnika, kjer jim je tožilec najprej nalistal njihove taborne grehe, branilec pa je te iste grehe poskušal spremeniti v vrline. Ker so bili letošnji »pručki« res pridni, rabelj ni imel pretiranega dela. Si je pa ta zato dal toliko več duška s tistimi, ki so se prostovoljno javili, da pridejo k njemu na obisk. Ti bodo verjetno naslednje leto bolj pazili na svoje obnašanje, ko bo rabelj v njihovi bližini. Vsaj upamo tako. 😊

INTERVJU Z NINO KRALJ

Kako ti je ime in koliko si stara?

Nina, stara sem 8 ali 7.

Kateri izlet na taboru ti je bil najbolj všeč?

Skozi Bornove tunele in izlet na Zelenico.

Zakaj?

Ker sem pozabila lučko in sem hodila po temi.

Katero kosilo je bilo najboljše?

Makaroni.

Katero gorsko žival si boš najbolj zapomnila z izleta?

Gamsa.

IGRALA

Zraven tabora smo imeli igrala. Imeli smo en majhen in en velik tobogan, trampolin, vrtiljak, gugalnice in plezalo.

KAKO SEM SPAL

Jakob Tomc

Osem dni smo prespali. Ponoči se nisem zbudil. Zelo dolgo sem spal. Vsak večer sem hitro zaspal. Spat sem šel pozno. Zjutraj sem dolgo spal. To mi je bilo všeč.

PUHEC NA PLANINSKEM TABORU

Isa Silvana Milovanović

Nekega dne se je Puhec nečesa domislil. Domislil se je, da gre lahko na planinski tabor. Da bo hodil in plezal, to mu je bilo všeč. In res šel je na planinski tabor in uvrstili so ga v mlajšo skupino. Ko so prišli s pohoda, se je usedel za klop, kjer je dobil kosilo. Zvečer so se zelo zabavali. Naslednje jutro ga je zbudila trobenta, potem pa še zvonec. Hitro je skočil iz šotorja in stekel na zbor. Ta dan ni bilo pohoda in lahko se je igral. Potem pa je že nastopil večer in Puhec se je spraševal, zakaj dan tako hitro mine. Naslednji dan je pojedel zajtrk in odšli so na turo. Zelo so mu bili všeč Bornovi tuneli. Ko se je peljal domov, je razmišljal, kako mu je bila všeč orientacija, skriti zaklad, pohod na Zelenico in krst.

DEJA VU (glej stran 47)

Sreča: Dobiš svoj najljubši sladoled na palčki (tj. banca sladoleda z zapičeno palčko).

Nesreča: Nisi edini, ki imaš rad sladoled.

ILEGALCI

Tija Cerar Šimenc

Ilegalci so vodniki, saj je to igra, ko vodniki spuščajo po tleh kamne. Vsak večer moramo ugotoviti ilegalce. Vedno lahko samo enkrat poveš ime ter le enkrat ugibaš vsakega.

KONEC BNja, A ZAČETEK NOVIH DOGODIVŠČIN

In če vam gredo po prebranem BNju naše dogodivščine še bolj v nos kot na začetku, vas ponovno vabimo, da se nam čim prej pridružite na kateri izmed naših akcij.

Tako se lahko prav vsak teden skupaj družimo na **planinskem krožku**.

Ta je namenjen vsem otrokom, ki imajo radi naravo ter jih hoja veseli tudi, kadar se svet postavi nekoliko bolj navkreber. Na srečanjih planinskih skupin oz. krožku bomo spoznavali gorske rastline in živali, učili se bomo o vremenu, primerni planinski opremi ter orientaciji v naravi. Seveda ne bomo pozabili na ustvarjalne delavnice in igre, saj je tudi družabnost pomemben del planinstva.

Prav tako se bomo **vsako drugo soboto v mesecu** skupaj odpravili tudi na **planinski izlet**, kjer bomo še v praksi preizkusili, kar se bomo naučili na planinskem krožku, poleg tega pa bomo spoznavali še našo bližnjo in daljno okolico. Na izlet se bomo odpravili v vsakem primeru, bomo pa seveda naš cilj prilagodili vremenski napovedi.

Vse to je seveda odlična predpriprava za naša večdnevna druženja. Prvo nas čaka že v začetku februarja, ko se bomo odpravili na **zimovanje**, julija pa se bomo odpravili še na **mladinski planinski tabor**.

Planinska skupina Komarčki (1. - 4. razred):

- ponedeljek, 16.00-17.00 (OŠ Trzin, likovna učilnica)
- kontaktna oseba: Sara Krašovec, 041 207 608, sari.krasovec@siol.net

Planinska skupina Bose koze (5. - 9. razred):

- torek, 18.00-19.00 (Hišica PD Onger Trzin, Ulica Rašiške čete 4)
- kontaktna oseba: Jaka Peternel, 031 585 074, jaka.peternel@hotmail.com

Poleg tega se nam lahko pridružite tudi na **športno-plezalnem krožku**:

Športno-plezalni krožek za učence 1. triade:

- petek, 16.00 - 18.30:

- I. skupina: 16.00 - 17.15

- II. skupina: 17.15 - 18.30

- kontaktna oseba: Emil Pevec, 031 570 533, emil.pevec@gmail.com

Športno-plezalni krožek za učence 2. in 3. triade:

- ponedeljek, 16.30 - 18.30

- kontaktna oseba: Emil Pevec, 031 570 533, emil.pevec@gmail.com

Nekoliko starejši mladi planinci, torej dijaki in študenti, pa se v okviru **planinske skupine Plankton** srečujejo vsak drugi četrtek v mesecu v hišici našega društva. Za več informacij kontaktirajte Stašo Matjaž (051 541 606, stasa.matjaz@gmail.com).

Ministrstvo za zdravje priporoča:

BODITE NA TEKOČEM

Redno spremljajte spletno stran <http://onger.org>

In popijte vsaj 1,5 litra tekočine dnevno.

